

Arrest

nr. 99 897 van 27 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. DEVRIESE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Kosovaars staatsburger van etnisch Albanese origine, geboren op (...) 1989 in Gnjilan in Kosovo. U woonde uw hele leven bij uw ouders in deze stad. U werkte er als kelner in café L.

Op 29 juni 2012 was u in dit café aan het werk, toen twee onbekenden amok maakten. U maande hen aan te kalmeren. Toen u aanstalten maakte de politie te bellen, zeiden ze dat u er wel zou achter komen wie zijn waren als u dat deed. Deze uitspraak weerhield u ervan de politie de bellen. De twee amokmakers verlieten het café.

Diezelfde avond was u rond 21 u op weg van uw werk naar huis toen u in de buurt van de begraafplaats van Gnjilan dezelfde twee personen een uit een wagen zag stappen. Ze hebben u met een vuurwapen

bedreigd en gezegd dat u hen 10.000 euro boete moest betalen. U wist wel waarom, zeiden ze. U wist echter van geen boete of schulden en zei hen dat ook. Hierna reden ze weg. U meldde dit voorval meteen bij de politie, alvorens naar huis terug te keren.

Hierna ontving u af en toe een dreigtelefoontje waarin u om geld werd gevraagd.

Op 2 augustus 2012 was u opnieuw op weg van uw werk naar huis, toen drie onbekenden u staande hielden. Één van hen had u eerder met het vuurwapen bedreigd. Ze eisten geld. U zei dat u geen schulden bij hen had en hen geen geld zou betalen. Hierop werd u langs achter aangevallen en geslagen. U verloor het bewustzijn.

U werd wakker in het dichtstbijzijnde ziekenhuis. Nadat uw wonden verzorgd waren, meldde u dezelfde avond nog het voorval bij de politie. U vermeldde eveneens dat er drie agenten langs gekomen waren tijdens het incident zonder dat zij iets ondernamen. Dat had u immers vernomen van één van de personen die u bewusteloos had gevonden en naar het ziekenhuis had gebracht. Dit doet u vermoeden dat de politie betrokken is bij uw belagers.

Deze problemen deden u uw land verlaten. U bent op 1 september 2012 uit Kosovo vertrokken. Op 5 september 2012 kwam u aan in België. Daags erna vroeg u asiel aan.

U vreest opnieuw problemen te krijgen met dezelfde personen bij een terugkeer naar Kosovo.

U legt de volgende documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag: uw Kosovaarse identiteitskaart, afgegeven op 28 januari 2009, uw rijbewijs, afgegeven op 18 maart 2010, kopieën van een verklaring van bij de politie en bijbehorend PV, afgegeven op 29 juni 2012 en kopieën van een verklaring van bij de politie en bijbehorend PV, afgegeven op 2 augustus 2012 en een attest van het ziekenhuis, afgegeven op 2 augustus 2012.

B. Motivering

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 1 juni 2012 werden onder meer Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst. Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

U verklaart dat u problemen kende met verschillende onbekenden die u bedreigden en geld wilden aftroggelen (CGVS p. 4-5). Wat dit probleem betreft moet worden vastgesteld dat dit een probleem van gemeenrechtelijke aard is dat geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. U verklaart immers dat de schermutseling in het café de oorzaak van het probleem was (CGVS p. 5).

Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen - of zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. U verklaart echter te vermoeden dat de Kosovaarse politie betrokken is bij uw belagers. Hiervoor stelt u zich te baseren op de verklaringen van een getuige die u zei dat drie personen in burgerkledij die tijdens het incident voorbijkwamen, tot de politie zouden behoren (CGVS p. 6). Zelfs indien dit zou waar zijn toont dit niet hun betrokkenheid bij uw belagers aan. Bovendien zou dit evenmin impliceren dat de politie als organisatie zou betrokken zijn en dat u dus uit die hoek geen hulp zou kunnen verwachten. De politiedocumenten ondersteunen uw verklaringen dat u naar aanleiding van de ingeroepen voorvallen klacht indiende en vermelden dat uw klacht wel degelijk werd overgemaakt aan de bevoegde instanties. Dat de autoriteiten, twee maanden na het indienen van uw klacht, de daders nog niet hebben gevonden impliceert niet dat zij u niet willen helpen. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie

blijkt overigens dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2012 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden.

Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. U hebt echter nooit klacht ingediend bij EULEX, hoewel u van hun bestaan op de hoogte bent (CGVS p. 7). Uw opmerking dat u dacht dat zij niet tussenkwamen in dergelijke zaken als de uwe, kan niet op afdoende wijze verklaren waarom u geen hulp bij deze of een andere organisatie hebt gezocht indien u meende onvoldoende bijstand van de Kosovaarse politie te hebben gekregen, te meer daar u een advocaat had aan wie u raad kon vragen (CGVS p. 7). Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs ondersteunen enkel uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Ook dat wordt in deze niet betwist. Het medisch document ondersteunt ook enkel uw verklaringen over uw verwondingen, die in deze niet betwist worden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen ..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Eerste middel. Schending van artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Artikel 62 bepaalt het volgende: " De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed." Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993). Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: (...). De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249). Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, Toelichting

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker niet duidelijk aantoont dat zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie gegrond is of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Verzoeker legde een duidelijke verklaring af, aangevuld van stukken (politieverslag + verslag artsen) zonder enige tegenstrijdigheid en verwees daarbij tevens naar de corrupte werking van de diverse overheidsdiensten

in Kosovo, waardoor hij samen met de eindeloze achterstand van organisaties als EULEX die geen prioriteit geven aan dergelijke individuele dossiers, geen vertrouwen meer heeft in de diverse diensten waar DVZ naar verwijst. De motivering van de dienst vreemdelingenzaken met loutere verwijzing naar het 'bestaan' van EULEX en OSCE kan dan ook niet overtuigen. Deze motiveringen zijn passend bij de beoordeling van een asielaanvraag ten gronde, waarbij dan bovendien dieper zou moeten worden ingegaan op de exacte tijdsbesteding van de diverse diensten (EULEX en OSCE). De Dienst Vreemdelingenzaken deed niet het minste onderzoek naar de verklaringen van verzoeker. Aldus is de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd, en schendt zij artikel 52 voornoemd, welke alleen toe laat na te gaan of de asielaanvraag kennelijk vreemd is aan asiel en/of kennelijk ongegrond, maar niet of er voldoende geloofwaardige elementen om een persoonlijke vrees voor vervolging te kunnen gronden voorhanden zijn. Het gaat hier niet zomaar om een zinnetje in de bestreden beslissing, maar om een soort conclusie die daaraan geëxploiteerd wordt. Het is bijgevolg een determinerende considerans. Daarenboven is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. De dienst vreemdelingenzaken stelt dat geen nieuwe elementen gegeven worden aangebracht, wat ze ofwel helemaal niet gaat motiveren ofwel op zeer algemene en vage manier gaat motiveren, voor zover men al kan spreken van enige 'motivering', gelet op de verwijzing in vrij algemene bewoordingen naar het bestaan van EULEX en OSCE. Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording. Het is in casu echter totaal niet duidelijk welke juridische en feitelijke overwegingen aan de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken ten grondslag liggen. De stereotiepe motivering is geenszins afdoende en passend. De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen. Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden vernietigd. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het is niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal te concluderen:

"U verklaart dat u problemen kende met verschillende onbekenden die u bedreigden en geld wilden aftroggelen (CGVS p. 4-5). Wat dit probleem betreft moet worden vastgesteld dat dit een probleem van gemeenrechtelijke aard is dat geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde

vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. U verklaart immers dat de schermutseling in het café de oorzaak van het probleem was (CGVS p. 5)."

Overheidsbescherming in het algemeen wordt geboden wanneer de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Met toepassing van artikel 48/5, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de overheidsinstellingen in Kosovo de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Verzoeker brengt geen argumenten aan die hieraan vermogen afbreuk te doen.

De commissaris-generaal heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geconcludeerd om de asielaanvraag niet in overweging te nemen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"Schending van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Toelichting

De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen. Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoeker in gevaar wordt gebracht. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. De situatie Kosovo is voor verzoeker nog steeds gevaarlijk. De bedreigingen en aanvallen op het leven van verzoeker zijn enkel kunnen stoppen door naar België te vluchten. De overheidsinstanties werken er nu niet beter dan enkele maanden geleden en ook de inmenging/mogelijke medeplichtigheid van de politiediensten leggen een ernstige hypotheek op het leven van verzoeker. Verzoeker vreest terecht voor zijn leven bij een terugkeer naar Kosovo. Terugkeer is dan ook voor verzoeker ten zeerste gevaarlijk. Ook zou deze beslissing tot gevolg hebben dat verzoeker wordt weggerukt uit zijn omgeving waar hij momenteel zijn sociaal en psychologisch evenwicht vindt. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoeker inhouden, daar waar ook zijn nieuw opgebouwd sociaal leven in België abrupt afgebroken zou worden. Verzoeker heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2.2. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het

tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de commissaris-generaal niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd om de asielaanvraag niet in overweging te nemen. Verzoeker maakt een schending van het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

“Schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955. Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Verzoeker vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Toelichting De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privéleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag. Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755). Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privéleven van verzoeker. Verzoeker begint het land België als het zijne te beschouwen en begint er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld. Het begrip 'privé-leven' omvat het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis-vrienden en kring die verzoeker aan het opbouwen is in België, reeds daarom al zijn recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing. De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn gezin. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.3.2. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven of privéleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigering om de asielaanvraag niet in overweging te nemen zonder daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. De Raad wijst er ook op dat verzoekers integratie in België geen relevante factor is in het kader van een procedure voor het krijgen van de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan:

"Schending van artikel 2, 3, 5 en artikel 9 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955. Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat: " Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld. Artikel 3 bepaalt: " Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen." Artikel 5 bepaalt: " Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid." De beslissing schendt ten eerste de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM. Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid. Bij een terugkeer naar Kosovo loopt verzoeker het reëel risico dat hij wordt ineengeslagen of zelfs wordt vermoord en onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling of straffen. De bestreden beslissing van de DVZ werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen en de nieuwe stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Nochtans komt bij een terugkeer van verzoeker naar Kosovo zijn leven in gevaar. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3 en 5 van het EVRM schendt."

2.4.2. Verzoeker licht de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM, zodat die onderdeel niet dienstig is.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Ook de schending van artikel 5 van het EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de loutere weigering om de asielaanvraag niet in overweging te nemen uitspraak wordt gedaan.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC